ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (τέταρτο τμήμα)

της 2ας Οκτωβρίου 2024*

«Υπαλληλική υπόθεση – Συμβασιούχος υπάλληλος – Άρνηση επιστροφής των εξόδων ετησίου ταξιδίου για τα συντηρούμενα τέκνα – Άρθρο 8, παράγραφος 1, του παραρτήματος VII του ΚΥΚ – Προσφυγή ακυρώσεως – Βλαπτική πράξη – Απόφαση που καθορίζει οριστικώς τη θέση της Διοίκησης – Παραδεκτό – Αρχή της χρηστής διοίκησης – Καθήκον μέριμνας»

Στην υπόθεση T-448/22,

PW, εκπροσωπούμενος από τον S. Rodrigues και την A. Champetier, δικηγόρους,

προσφεύγων,

κατά

Ευρωπαϊκής Υπηρεσίας Εξωτερικής Δράσης (ΕΥΕΔ), εκπροσωπούμενης από την A. Ireland, την S. Falek και τον R. Coesme,

καθής,

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (τέταρτο τμήμα),

συγκείμενο από τους R. da Silva Passos, πρόεδρο τμήματος, S. Gervasoni και T. Pynnä (εισηγήτρια), δικαστές,

γραμματέας: V. Di Bucci

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία, και ιδίως:

– τις γραπτές ερωτήσεις που έθεσε το Γενικό Δικαστήριο στους διαδίκους και τις αντίστοιχες απαντήσεις τους, οι οποίες κατατέθηκαν στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 20 Μαρτίου 2024,

– τη γραπτή ερώτηση του Γενικού Δικαστηρίου προς την ΕΥΕΔ και την απάντησή της που κατατέθηκε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 30 Απριλίου 2024 καθώς και τις παρατηρήσεις του προσφεύγοντος επί της ως άνω απάντησης, οι οποίες κατατέθηκαν στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 28 Μαΐου 2024,

* Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική.

έχοντας υπόψη ότι οι διάδικοι δεν υπέβαλαν, εντός της προθεσμίας των τριών εβδομάδων από την επίδοση του εγγράφου με το οποίο γνωστοποιήθηκε η περάτωση της έγγραφης διαδικασίας, αίτηση για τον καθορισμό ημερομηνίας για τη διεξαγωγή επ' ακροατηρίου συζητήσεως και αποφασίζοντας, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 106, παράγραφος 3, του Κανονισμού Διαδικασίας του Γενικού Δικαστηρίου, να κρίνει επί της προσφυγής χωρίς να διεξαχθεί επ' ακροατηρίου συζήτηση,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

1 Με την προσφυγή του βάσει του άρθρου 270 ΣΛΕΕ, ο προσφεύγων PW ζητεί την ακύρωση της σιωπηρής απόφασης της 30ής Ιουλίου 2021, με την οποία απορρίφθηκε η αίτησή του περί καταβολής των εξόδων ετησίου ταξιδίου για το σύνολο του έτους 2020 όσον αφορά τα συντηρούμενα τέκνα του.

Ιστορικό της διαφοράς

2 Στις 16 Φεβρουαρίου 2020 ο προσφεύγων εντάχθηκε στην αντιπροσωπεία της Ευρωπαϊκής Ένωσης στην Ουάσινγκτον, DC (Ηνωμένες Πολιτείες), ως συμβασιούχος υπάλληλος της Ευρωπαϊκής Υπηρεσίας Εξωτερικής Δράσης (ΕΥΕΔ), δυνάμει του άρθρου 3α του Καθεστώτος που εφαρμόζεται επί του λοιπού προσωπικού της Ένωσης (στο εξής: ΚΛΠ). Η σύζυγος του προσφεύγοντος υπηρετούσε στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο στις Βρυξέλλες (Βέλγιο).

3 Με υπηρεσιακό σημείωμα της 9ης Μαρτίου 2020, το Γραφείο Διαχείρισης και Εκκαθάρισης των Ατομικών Δικαιωμάτων (PMO) της Ευρωπαϊκής Επιτροπής ενημέρωσε τον προσφεύγοντα για τα δικαιώματά του και τα επιδόματα που δικαιούνταν κατ' εφαρμογήν του παραρτήματος VII του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως των υπαλλήλων της Ευρωπαϊκής Ένωσης (στο εξής: ΚΥΚ). Στο σημείωμα αυτό διευκρινιζόταν ότι τα οικογενειακά επιδόματα θα καταβάλλονταν στη σύζυγο του προσφεύγοντος και ότι για τα έξοδα ετησίου ταξιδίου υπεύθυνη θα ήταν η ΕΥΕΔ. Στην υποσημείωση 6 προστέθηκε ότι, «στην περίπτωση τέκνων των οποίων αμφότεροι οι γονείς εργάζονται στα όργανα, [οι γονείς] δύνανται να ζητήσουν την καταβολή των εξόδων ετησίου ταξιδίου για τα τέκνα [τους] με βάση τον τόπο καταγωγής του άλλου γονέα, αν αυτό [θα ήταν] ευνοϊκότερο», και ότι, «στην περίπτωση αυτή, θα ήταν αναγκαίο να υποβληθεί κοινή αίτηση και από τους δύο γονείς».

4 Στις 23 Ιουνίου 2020 ο προσφεύγων επικοινώνησε με την ΕΥΕΔ προκειμένου να ζητήσει την καταβολή των εξόδων ετησίου ταξιδίου για τον ίδιο και για τα συντηρούμενα τέκνα του. Η ΕΥΕΔ του απάντησε, την ίδια ημέρα, ότι η καταβολή των εξόδων ετησίου ταξιδίου είχε ενσωματωθεί στις αποδοχές του Αυγούστου του 2020 και του απέστειλε στιγμιότυπο οθόνης το οποίο απεικόνιζε την καταβολή αυτή. Κατόπιν της εν λόγω απάντησης, ο προσφεύγων ζήτησε να προστεθεί και η καταβολή για τα συντηρούμενα τέκνα του, αίτημα στο οποίο η ΕΥΕΔ απάντησε, και πάλι στις 23 Ιουνίου 2020, ότι δεν ήταν δυνατή η διόρθωση των εξόδων ετησίου ταξιδίου, διότι τα τέκνα του προσφεύγοντος δεν εμφανίζονταν ως συντηρούμενα από αυτόν στο σύστημα Sysper. Για να μπορέσει να προχωρήσει στην καταβολή, η ΕΥΕΔ συνέστησε στον προσφεύγοντα να επικοινωνήσει με το PMO και να του ζητήσει να επανεξετάσει τη σύνθεση του νοικοκυριού του καθώς και τα συντηρούμενα από αυτόν πρόσωπα.

5 Στις 26 Ιουνίου 2020 ο προσφεύγων ζήτησε από το PMO να διορθώσει την καταχώριση στο πλαίσιο της οποίας τα τέκνα του δεν εμφανίζονταν συντηρούμενα από αυτόν στο Sysper. Προσέθεσε ότι μέχρι την ημερομηνία εκείνη καταβάλλονταν στη σύζυγό του όλα τα επιδόματα, συμπεριλαμβανομένων των εξόδων ετησίου ταξιδίου για το ταξίδι μετ' επιστροφής μεταξύ Βρυξελλών και Μαδρίτης, αλλά ότι, από τον Φεβρουάριο του 2020, έπρεπε να καταβάλλονται σε αυτόν για ταξίδι μετ' επιστροφής μεταξύ Ουάσινγκτον και Μαδρίτης (Ισπανία). Την ίδια ημέρα, το PMO εξήγησε ότι το υπηρεσιακό σημείωμα της 9ης Μαρτίου 2020 επιβεβαίωνε ότι τα οικογενειακά επιδόματα καταβάλλονταν στη σύζυγο του προσφεύγοντος και έδωσε οδηγίες στον προσφεύγοντα σχετικά με τον τρόπο με τον οποίο θα του καταβάλλονταν τα έξοδα ετησίου ταξιδίου για τα συντηρούμενα τέκνα του ζεύγους.

6 Στις 26 Ιουνίου 2020 ο προσφεύγων ζήτησε να μεταφερθεί στον λογαριασμό του η καταβολή των εξόδων ετησίου ταξιδίου για τα συντηρούμενα τέκνα του ζεύγους, αίτηση η οποία επιβεβαιώθηκε από τη σύζυγό του, σύμφωνα με τις οδηγίες του PMO, στις 29 Ιουνίου 2020.

7 Με μήνυμα ηλεκτρονικού ταχυδρομείου της 29ης Ιουνίου 2020, το PMO επιβεβαίωσε στον προσφεύγοντα ότι μετέφερε την καταβολή των εξόδων ετησίου ταξιδίου για τα τέκνα του ζεύγους στον δικό του λογαριασμό από 1ης Ιανουαρίου 2021. Εξήγησε περαιτέρω ότι τα έξοδα ετησίου ταξιδίου καταβάλλονταν ετησίως με την πληρωμή του μισθού του Ιουνίου και ότι, ως εκ τούτου, οι σχετικές αιτήσεις θα έπρεπε να είχαν υποβληθεί πριν από τις 2 Μαΐου και δεν μπορούσαν να έχουν αναδρομική ισχύ. Δεδομένου ότι η αίτηση του προσφεύγοντος είχε υποβληθεί μετά τη 2α Μαΐου 2020, η μεταφορά στον λογαριασμό του θα μπορούσε να εφαρμοστεί μόνον από 1ης Ιανουαρίου 2021. Το PMO επισήμανε, επομένως, ότι τα έξοδα ετησίου ταξιδίου για τα τέκνα του ζεύγους είχαν καταβληθεί στη σύζυγο του προσφεύγοντος για το έτος 2020.

8 Με μήνυμα ηλεκτρονικού ταχυδρομείου της 9ης Ιουλίου 2020, το PMO επιβεβαίωσε τη θέση του αναφέροντας ότι το υπηρεσιακό σημείωμα της 9ης Μαρτίου 2020 διευκρίνιζε σαφώς ότι η καταβολή δεν θα γινόταν αυτομάτως στον γονέα ως προς τον οποίο λόγω απόστασης η καταβολή θα ήταν ευνοϊκότερη, αλλά κατόπιν αιτήματος. Λόγω του υψηλότερου βαθμού της, η σύζυγος του προσφεύγοντος λάμβανε τα οικογενειακά επιδόματα και, βάσει αυτού, τα έξοδα ετησίου ταξιδίου. Συνεπώς, έπρεπε να είχε υποβληθεί κοινή αίτηση για τη μεταφορά των εξόδων ετησίου ταξιδίου για τα συντηρούμενα τέκνα του ζεύγους υπέρ του προσφεύγοντος πριν από τις 2 Μαΐου 2020.

9 Τόσο το μήνυμα ηλεκτρονικού ταχυδρομείου της 29ης Ιουνίου 2020 όσο και εκείνο της 9ης Ιουλίου 2020 περιείχαν τη μνεία ότι το «[αντίστοιχο] μήνυμα [είχε] αποσταλεί προς ενημέρωση και δεν συνιστ[ούσε] απόφαση κατά της οποίας μπορούσε να υποβληθεί διοικητική ένσταση δυνάμει του άρθρου 90 του ΚΥΚ».

10 Στις 27 Ιουλίου 2020 ο προσφεύγων αμφισβήτησε τη θέση που είχε διατυπώσει το PMO και επισήμανε, μεταξύ άλλων, ότι η προθεσμία που αυτό εφάρμοσε δεν είχε μνημονευθεί ούτε στο υπηρεσιακό σημείωμα της 9ης Μαρτίου 2020 ούτε σε άλλες οδηγίες που του δόθηκαν κατά την ανάληψη των καθηκόντων του.

11 Μαζί με τον μισθό του Ιουλίου 2020, η σύζυγος του προσφεύγοντος έλαβε τα έξοδα ετησίου ταξιδίου για τα συντηρούμενα από το ζεύγος τέκνα, υπολογιζόμενα βάσει της απόστασης μεταξύ Βρυξελλών και Μαδρίτης.

12 Στις 30 Ιουλίου 2020 το PMO επανέλαβε τη θέση του όπως αυτή είχε διευκρινιστεί στα μηνύματα ηλεκτρονικού ταχυδρομείου της 29ης Ιουνίου και της 9ης Ιουλίου 2020 και προσέθεσε ότι το Κοινοβούλιο είχε ήδη καταβάλει τα έξοδα ετησίου ταξιδίου για τα τέκνα του ζεύγους στον λογαριασμό της συζύγου του προσφεύγοντος.

13 Με υπηρεσιακό σημείωμα της 19ης Νοεμβρίου 2020, το PMO ενημέρωσε τον προσφεύγοντα ότι, κατόπιν της κοινής αίτησης του ζεύγους, τα οικογενειακά επιδόματα για τα τέσσερα συντηρούμενα τέκνα τους μεταφέρθηκαν στο λογαριασμό του προσφεύγοντος από την 1η Νοεμβρίου 2020, ενώ το επίδομα στέγης συνέχισε να καταβάλλεται στη σύζυγό του.

14 Με μήνυμα ηλεκτρονικού ταχυδρομείου της 7ης Δεκεμβρίου 2020, ο προσφεύγων δήλωσε στην ΕΥΕΔ ότι είχε ολοκληρώσει την καταχώριση των συντηρούμενων τέκνων του στο Sysper και ζήτησε την τακτοποίηση της καταβολής των εξόδων ετησίου ταξιδίου για το έτος 2020. Υπέβαλε εκ νέου το αίτημα αυτό στις 14 και στις 18 Ιανουαρίου 2021.

15 Με μήνυμα ηλεκτρονικού ταχυδρομείου της 18ης Ιανουαρίου 2021, η ΕΥΕΔ επισήμανε στον προσφεύγοντα ότι, κατόπιν των διορθώσεων που επήλθαν στο σύστημα Sysper, θα προχωρούσε σε καταβολή «2/12» για τα συντηρούμενα τέκνα του με τον μισθό του Φεβρουαρίου.

16 Με μήνυμα ηλεκτρονικού ταχυδρομείου της 11ης Φεβρουαρίου 2021, ο προσφεύγων ενημέρωσε την ΕΥΕΔ ότι δεν είχε εισπράξει τα έξοδα ταξιδίου με τον μισθό του Φεβρουαρίου, της κοινοποίησε το εκκαθαριστικό σημείωμα μισθοδοσίας του και ρώτησε πότε θα καταβάλλονταν τα έξοδα ετησίου ταξιδίου.

17 Στις 12 Φεβρουαρίου 2021 η ΕΥΕΔ επιβεβαίωσε ότι η καταβολή είχε καταχωρισθεί με τον ορθό κωδικό στο Sysper και ζήτησε από το PMO να εξακριβώσει τους λόγους για τους οποίους δεν εκτελέστηκε. Την ίδια ημέρα, το PMO επισήμανε ότι, ακόμη και αν τα δικαιώματα είχαν καταχωρισθεί με ορθό κωδικό στο Sysper, ήταν πολύ αργά για να τα καταβάλει με τον μισθό του Φεβρουαρίου και ότι η καταβολή θα γινόταν με τον μισθό του Μαρτίου.

18 Με μήνυμα ηλεκτρονικού ταχυδρομείου της 15ης Μαρτίου 2021, ο προσφεύγων επισήμανε τόσο στην ΕΥΕΔ όσο και στο PMO ότι η καταβολή δεν είχε πραγματοποιηθεί με τον μισθό του Μαρτίου και ζήτησε να λάβει χώρα το ταχύτερο δυνατόν. Την ίδια ημέρα, το PMO επιβεβαίωσε, με μήνυμα που κοινοποίησε στην ΕΥΕΔ, ότι η καταβολή θα γινόταν τον Απρίλιο.

19 Με μήνυμα ηλεκτρονικού ταχυδρομείου της 23ης Μαρτίου 2021, ο προσφεύγων ζήτησε τόσο από την ΕΥΕΔ όσο και από το PMO να ελέγξουν ότι θα μπορούσε πράγματι να πραγματοποιηθεί ορθώς η ως άνω καταβολή με τον μισθό του Απριλίου.

20 Με μήνυμα ηλεκτρονικού ταχυδρομείου της 29ης Μαρτίου 2021, το PMO ενημέρωσε τον προσφεύγοντα ότι, κατόπιν λεπτομερούς ανάλυσης του φακέλου του, προέκυπτε ότι είχε ήδη λάβει τα έξοδα ετησίου ταξιδίου με τους μισθούς του Αυγούστου 2020 (9 882,10 ευρώ), Δεκεμβρίου 2020 (1 273,32 ευρώ) και Φεβρουαρίου 2021 (3 506,26 ευρώ) και απέστειλε στον προσφεύγοντα πίνακα με τις σχετικές πληροφορίες.

21 Με μήνυμα ηλεκτρονικού ταχυδρομείου της 30ής Μαρτίου 2021 προς το PMO, κοινοποιούμενο στην ΕΥΕΔ, ο προσφεύγων αμφισβήτησε το συνολικό ποσό που υποδείκνυε το PMO στο από 29ης Μαρτίου 2021 μήνυμά του. Υπενθυμίζοντας τις ενέργειες στις οποίες είχε προβεί προκειμένου τα τέκνα του να καταχωρισθούν ως συντηρούμενα από αυτόν στο Sysper, εξήγησε ότι, κατά την κρίση του, δικαιούνταν να λάβει το σύνολο των εξόδων ετησίου ταξιδίου για τα

συντηρούμενα τέκνα του για το έτος 2020. Ζήτησε να επανεξεταστεί η θέση της Διοίκησης και να πραγματοποιηθεί η καταβολή του συνόλου των αντιστοίχων ποσών. Με μήνυμα ηλεκτρονικού ταχυδρομείου της 7ης Ιουνίου 2021, ο προσφεύγων επανέλαβε το εν λόγω αίτημά του.

22 Η ΕΥΕΔ δεν απάντησε στα ως άνω μηνύματα.

23 Στις 28 Οκτωβρίου 2021, ο προσφεύγων υπέβαλε διοικητική ένσταση δυνάμει του άρθρου 90, παράγραφος 2, του ΚΥΚ κατά της «σιωπηρής απόφασης της 30ής Ιουλίου 2021 περί άρνησης της διόρθωσης του υπολογισμού των εξόδων ετησίου ταξιδίου για το 2020», προβάλλοντας παράβαση των άρθρων 7 και 8 του παραρτήματος VII του ΚΥΚ, παραβίαση της αρχής της χρηστής διοίκησης και παράβαση του καθήκοντος μέριμνας.

24 Με απόφαση της 14ης Απριλίου 2022, η διοικητική ένσταση απορρίφθηκε ως απαράδεκτη, διότι η ΕΥΕΔ έκρινε ότι η βλαπτική για τον προσφεύγοντα πράξη ήταν το μήνυμα ηλεκτρονικού ταχυδρομείου της 18ης Ιανουαρίου 2021.

Αιτήματα των διαδίκων

25 Ο προσφεύγων ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:

– να ακυρώσει τη σιωπηρή απόφαση της 30ής Ιουλίου 2021·

– να ακυρώσει, καθόσον είναι αναγκαίο, την απόφαση περί απόρριψης της διοικητικής ένστασης·

– να καταδικάσει την ΕΥΕΔ στα δικαστικά έξοδα.

26 Η ΕΥΕΔ ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:

– να απορρίψει την προσφυγή ως απαράδεκτη·

– εν πάση περιπτώσει, να απορρίψει την προσφυγή ως αβάσιμη·

– να καταδικάσει τον προσφεύγοντα στα δικαστικά έξοδα.

Σκεπτικό

Επί του παραδεκτού

27 Η ΕΥΕΔ προέβαλε ένσταση απαραδέκτου υποστηρίζοντας ότι η προσφυγή είναι απαράδεκτη, διότι η διοικητική ένσταση δεν υποβλήθηκε κατά βλαπτικής πράξης, κατά την έννοια του άρθρου 90, παράγραφος 2, του ΚΥΚ. Η ΕΥΕΔ προβάλλει ότι δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι ελήφθη σιωπηρή απόφαση στις 30 Ιουλίου 2021. Συγκεκριμένα, αφενός, η βλαπτική πράξη είναι το μήνυμα ηλεκτρονικού ταχυδρομείου της ΕΥΕΔ της 18ης Ιανουαρίου 2021, ημερομηνία κατά την οποία η ΕΥΕΔ εξέφρασε την τελική θέση της σχετικά με την καταβολή των εξόδων ετησίου ταξιδίου για τα συντηρούμενα τέκνα του ζεύγους για το έτος 2020. Αφετέρου, το μήνυμα ηλεκτρονικού ταχυδρομείου του PMO της 29ης Μαρτίου 2021 έχει επιβεβαιωτικό χαρακτήρα και

δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι περιέχει νέα και ουσιώδη πραγματικά περιστατικά από τα οποία μπορεί να συναχθεί ότι το μήνυμα του προσφεύγοντος της 30ής Μαρτίου 2021 συνιστούσε αίτηση επανεξέτασης βάσει του άρθρου 90, παράγραφος 1, του ΚΥΚ.

28 Εν πάση περιπτώσει, η ΕΥΕΔ θεωρεί ότι δεν τηρήθηκε η τρίμηνη προθεσμία για την προσβολή της βλαπτικής πράξης με διοικητική ένσταση δυνάμει του άρθρου 90, παράγραφος 2, του ΚΥΚ. Συγκεκριμένα, δεδομένου ότι η βλαπτική πράξη ήταν το μήνυμα ηλεκτρονικού ταχυδρομείου της 18ης Ιανουαρίου 2021, η τρίμηνη προθεσμία έληξε πολύ πριν από τις 28 Οκτωβρίου 2021, ημερομηνία κατάθεσης της διοικητικής ένστασης.

29 Κατά το άρθρο 90, παράγραφος 2, του ΚΥΚ, «[κ]άθε πρόσωπο που υπόκειται στον [εν λόγω] κανονισμό δύναται να υποβάλει στην αρμόδια για διορισμούς αρχή αίτημα κατά οιασδήποτε πράξεως η οποία θίγει τα συμφέροντά του, τόσο στην περίπτωση που η εν λόγω αρχή έχει ήδη λάβει απόφαση όσο και όταν παρέλειψε να λάβει μέτρο που επιβάλλεται από τον κανονισμό» και «[τ]ο αίτημα πρέπει να διατυπωθεί εντός προθεσμίας τριών μηνών».

30 Το άρθρο 91, παράγραφος 2, του ΚΥΚ προβλέπει ότι η προσφυγή ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου είναι απαράδεκτη αν δεν έχει υποβληθεί προηγουμένως διοικητική ένσταση εντός προθεσμίας τριών μηνών.

31 Κατά πάγια νομολογία, συνιστούν βλαπτικές πράξεις μόνον τα μέτρα που προέρχονται από την αρμόδια αρχή, τα οποία παράγουν δεσμευτικά έννομα αποτελέσματα ικανά να θίξουν ευθέως και αμέσως τα συμφέροντα του ενδιαφερομένου, μεταβάλλοντας ουσιωδώς τη νομική του κατάσταση, και τα οποία καθορίζουν οριστικώς τη θέση του θεσμικού οργάνου (αποφάσεις της 10ης Ιανουαρίου 2006, Επιτροπή κατά Alvarez Moreno, C-373/04 P, EU:C:2006:11, σκέψη 42, της 20ής Μαΐου 2010, Επιτροπή κατά Violetti κ.λπ., T-261/09 P, EU:T:2010:215, σκέψη 46, και της 8ης Οκτωβρίου 2014, Bermejo Garde κατά ΕΟΚΕ, T-530/12 P, EU:T:2014:860, σκέψη 45).

32 Εν προκειμένω, το μήνυμα ηλεκτρονικού ταχυδρομείου της 18ης Ιανουαρίου 2021 προέρχεται από τη μονάδα της ΕΥΕΔ που είναι αρμόδια για τα ζητήματα ανθρωπίνων πόρων «δικαιώματα, υποχρεώσεις και υπηρεσία ιατρικής περίθαλψης». Το επίμαχο μήνυμα υπογράφεται από διοικητικό βοηθό της μονάδας αυτής. Διευκρινίζει στον προσφεύγοντα ότι δεν του είχε προηγουμένως δοθεί απάντηση, παρά την αίτηση που είχε υποβάλει τον μήνα Δεκέμβριο, διότι αναμενόταν συμφωνία εκ μέρους της ΕΥΕΔ και του Κοινοβουλίου σχετικά με τη μεταφορά των δικαιωμάτων. Μνημονεύεται ότι δεν μπορούσε να γίνει καμία τακτοποίηση τον Δεκέμβριο, διότι τα τέκνα του εξακολουθούσαν να εμφανίζονται στον λογαριασμό της συζύγου του. Ο προσφεύγων ενημερώθηκε από τον συντάκτη του εν λόγω μηνύματος ηλεκτρονικού ταχυδρομείου για τα εξής:

«Ωστόσο, τώρα βλέπω ότι όλα φαίνονται εντάξει στο Sysper, γι’ αυτό και θα προχωρήσω στην καταβολή 2/12 για τα παιδιά σας, που θα λάβετε με τον μισθό του Φεβρουαρίου.»

33 Πρέπει να εξεταστεί αν το εν λόγω μήνυμα ηλεκτρονικού ταχυδρομείου καθορίζει οριστικώς τη θέση του θεσμικού οργάνου από το οποίο προέρχεται, κατά την έννοια της νομολογίας που παρατίθεται στη σκέψη 31 ανωτέρω, λαμβανομένου υπόψη του ότι ο χαρακτηρισμός πράξης ως βλαπτικής δεν εξαρτάται από τον τύπο ή τον τίτλο της, αλλά ορίζεται από την ουσία της (πρβλ. διάταξη της 15ης Ιανουαρίου 2009, Braun-Neumann κατά Κοινοβουλίου, T-306/08 P, EU:T:2009:6, σκέψη 32).

34 Συναφώς, παρατηρείται, πρώτον, ότι η απάντηση της ΕΥΕΔ, όπως διατυπώθηκε στο μήνυμα ηλεκτρονικού ταχυδρομείου της 18ης Ιανουαρίου 2021, δεν είναι αρκούντως ακριβής, όπως υποστηρίζει και ο προσφεύγων. Συγκεκριμένα, η αναφορά σε καταβολή «2/12» δεν καθιστά αφ' εαυτής σαφές σε τι αναφέρεται το εν λόγω ποσοστό, εάν συνεκτιμηθεί ο αριθμός των παραμέτρων (ετήσιες καταβολές για τέσσερα τέκνα). Μολονότι, υπό το πρίσμα των πληροφοριών που γνωστοποιήθηκαν μεταγενέστερα, ιδίως το μήνυμα ηλεκτρονικού ταχυδρομείου του PMO της 29ης Μαρτίου 2021, η απάντηση της ΕΥΕΔ κατέστη σαφέστερη και παρέσχε στον προσφεύγοντα τη δυνατότητα να ζητήσει, με το μήνυμα ηλεκτρονικού ταχυδρομείου της 30ής Μαρτίου 2021, την καταβολή των «12/12», οι πληροφορίες που παρέσχε η ΕΥΕΔ με το μήνυμα ηλεκτρονικού ταχυδρομείου της 18ης Ιανουαρίου 2021 δεν ήταν επαρκείς προκειμένου να θεωρηθούν ως απόφαση που καθορίζει οριστικώς τη θέση της ΕΥΕΔ και προκειμένου να αρχίσει, ως εκ τούτου, η προθεσμία υποβολής διοικητικής ένστασης.

35 Δεύτερον, ακόμη και αν υποτεθεί ότι η απάντηση σχετικά με τα «2/12» ήταν αρκούντως ακριβής ώστε να γίνει κατανοητό ότι θα καταβάλλονταν ποσά για δύο από τους δώδεκα μήνες (όσον αφορά τα έξοδα ετήσιου ταξιδίου) για καθένα από τα τέσσερα τέκνα του προσφεύγοντος, τούτο ήταν εντούτοις μερική μόνον απάντηση, διότι δεν παρείχε καμία ένδειξη ως προς πώς θα αντιμετώπιζε η Διοίκηση τους υπόλοιπους δέκα μήνες.

36 Πράγματι, από τη δικογραφία προκύπτει ότι το μήνυμα ηλεκτρονικού ταχυδρομείου της 18ης Ιανουαρίου 2021 αποτελεί απάντηση στο μήνυμα ηλεκτρονικού ταχυδρομείου του προσφεύγοντος της 7ης Δεκεμβρίου 2020, με το οποίο αυτός δήλωσε στην ΕΥΕΔ ότι είχε ολοκληρώσει την επικύρωση της καταχώρισης των συντηρούμενων τέκνων του στο Sysper και ζητούσε την τακτοποίηση της καταβολής των εξόδων ετησίου ταξιδίου, αίτημα το οποίο επαναλήφθηκε στις 14 και 18 Ιανουαρίου 2021.

37 Όμως, μολονότι το αίτημα του προσφεύγοντος αφορούσε την καταβολή του συνόλου των εξόδων ετησίου ταξιδίου για το 2020, η μνεία καταβολής «2/12» για τα τέκνα του δεν επέτρεπε να γίνει αντιληπτό ότι δεν είχε γίνει δεκτή η καταβολή του υπόλοιπου ποσού. Το μήνυμα ηλεκτρονικού ταχυδρομείου της 18ης Ιανουαρίου 2021, υπό το πρίσμα του αιτήματος του προσφεύγοντος στο οποίο και απαντούσε, θα μπορούσε ενδεχομένως να του δημιουργήσει την πεποίθηση ότι θα ακολουθούσε η καταβολή του υπολοίπου ποσού.

38 Τρίτον, το πλαίσιο της έκδοσης της πράξης, ήτοι η συμπεριφορά της ΕΥΕΔ κατόπιν του μηνύματος ηλεκτρονικού ταχυδρομείου της 18ης Ιανουαρίου 2021, καταδεικνύει ότι η ίδια η ΕΥΕΔ δεν θεωρούσε τη θέση της οριστική.

39 Συγκεκριμένα, στις 11 Φεβρουαρίου 2021, ο προσφεύγων δήλωσε, με μήνυμα ηλεκτρονικού ταχυδρομείου προς την ΕΥΕΔ, ότι δεν είχε λάβει την καταβολή των εξόδων ταξιδίου για τα συντηρούμενα τέκνα του με τον μισθό του του Φεβρουαρίου και της κοινοποίησε το εκκαθαριστικό σημείωμα μισθοδοσίας του. Στο σημείωμα αυτό περιλαμβανόταν καταβολή 3 506,26 ευρώ για έξοδα ετησίου ταξιδίου. Ο προσφεύγων επανέλαβε το αίτημα καταβολής των εξόδων ετησίου ταξιδίου στις 15 Μαρτίου 2021. Κάθε φορά, το PMO απαντούσε ότι η καταβολή θα γινόταν με τον μισθό του επόμενου μήνα.

40 Μόνο κατόπιν της υποβολής τρίτου αιτήματος εκ μέρους του προσφεύγοντος στις 25 Μαρτίου 2021, το PMO τον ενημέρωσε, με μήνυμα ηλεκτρονικού ταχυδρομείου της 29ης Μαρτίου 2021, ότι, κατόπιν λεπτομερούς ανάλυσης του φακέλου, προέκυπτε ότι είχε ήδη

λάβει την επιστροφή των εξόδων ετησίου ταξιδίου για τα συντηρούμενα τέκνα του με τους μισθούς του Αυγούστου 2020 (9 882,10 ευρώ), Δεκεμβρίου 2020 (1 273,32 ευρώ) και Φεβρουαρίου 2021 (3 506,26 ευρώ) και του απέστειλε πίνακα με τις σχετικές πληροφορίες.

41 Επομένως, δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι το μήνυμα ηλεκτρονικού ταχυδρομείου της 18ης Ιανουαρίου 2021 καθορίζει την οριστική θέση της ΕΥΕΔ όσον αφορά την καταβολή των εξόδων ετησίου ταξιδίου για τα συντηρούμενα τέκνα του προσφεύγοντος, κατά την έννοια της νομολογίας που παρατίθεται στη σκέψη 31 ανωτέρω. Ως εκ τούτου, δεν μπορεί να αποτελέσει την αφετηρία της τρίμηνης προθεσμίας που προβλέπει το άρθρο 90, παράγραφος 2, του ΚΥΚ.

42 Ούτε το μήνυμα ηλεκτρονικού ταχυδρομείου της 29ης Μαρτίου 2021 μπορεί να αποτελέσει την αφετηρία της ως άνω προθεσμίας. Συγκεκριμένα, αφενός, προέρχεται από το PMO και όχι από την ΕΥΕΔ, η οποία είναι η αρμόδια επί του θέματος αρχή, όπως διευκρινίζει η ΕΥΕΔ με τα δικόγραφά της και με τις απαντήσεις της στις ερωτήσεις που έθεσε το Γενικό Δικαστήριο και όπως προκύπτει και από το υπηρεσιακό σημείωμα της 9ης Μαρτίου 2020 (βλ. σκέψη 3 ανωτέρω). Αφετέρου, μολονότι, με το εν λόγω μήνυμα ηλεκτρονικού ταχυδρομείου, το PMO εξήγησε στον προσφεύγοντα ότι είχε «είχε ήδη εισπράξει τα έξοδα ταξιδίου», δεν λάμβανε θέση επί του αιτήματος του προσφεύγοντος, το οποίο αφορούσε την πλήρη καταβολή των εξόδων ετησίου ταξιδίου για τα συντηρούμενα τέκνα του για το έτος 2020. Επιπλέον, κανένας από τους διαδίκους δεν υποστηρίζει ότι το μήνυμα ηλεκτρονικού ταχυδρομείου της 29ης Μαρτίου 2021 συνιστά βλαπτική πράξη.

43 Επομένως, ο προσφεύγων μπορούσε βασίμως, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 90, παράγραφος 1, του ΚΥΚ, να υποβάλει στη Διοίκηση, στις 30 Μαρτίου 2021, αίτηση καλώντας τη να λάβει απόφαση σχετικά με την περίπτωσή του.

44 Η παράλειψη απάντησης στην αίτηση αυτή εντός προθεσμίας τεσσάρων μηνών από την ημερομηνία υποβολής του ισοδυναμεί, σύμφωνα με το άρθρο 90, παράγραφος 2, του ΚΥΚ, με σιωπηρή απορριπτική απόφαση και ορθώς ο προσφεύγων υπέβαλε διοικητική ένσταση με αίτημα την ακύρωσή της στις 28 Οκτωβρίου 2021, τηρώντας την τρίμηνη προθεσμία του άρθρου 90, παράγραφος 2, του ΚΥΚ (πρβλ. απόφαση της 16ης Οκτωβρίου 1980, Hochstrass κατά Δικαστηρίου, 147/79, EU:C:1980:238, σκέψη 3).

45 Επομένως η προσφυγή είναι παραδεκτή.

Επί του αντικειμένου της διαφοράς

46 Κατά πάγια νομολογία, μολονότι με τα αιτήματα του προσφεύγοντος ζητείται επίσης η ακύρωση της απόφασης περί απόρριψης της διοικητικής ένστασής του, κατά το μέτρο του αναγκαίου, η υπό κρίση προσφυγή έχει ως αποτέλεσμα να υποβάλλεται στην κρίση του Γενικού Δικαστηρίου η βλαπτική πράξη κατά της οποίας υποβλήθηκε η διοικητική ένσταση, ήτοι η σιωπηρή απόφαση με την οποία απορρίφθηκε η αίτηση του προσφεύγοντος για την καταβολή του συνόλου των ποσών που θεωρούσε ότι δικαιούνταν ως έξοδα ετησίου ταξιδίου (πρβλ. αποφάσεις της 17ης Ιανουαρίου 1989, Vainker κατά Κοινοβουλίου, 293/87, EU:C:1989:8, σκέψη 8, και της 5ης Δεκεμβρίου 2000, Campogrande κατά Επιτροπής, T-136/98, EU:T:2000:281, σκέψη 27), εκτός από την περίπτωση κατά την οποία η απόρριψη της διοικητικής ένστασης έχει διαφορετικό εύρος από εκείνο της πράξης κατά της οποίας υποβλήθηκε η διοικητική ένσταση (απόφαση της 21ης Μαΐου 2014, Mocová κατά Επιτροπής, T-347/12 P, EU:T:2014:268, σκέψη 34).

47 Εν προκειμένω, η απόφαση περί απόρριψης της διοικητικής ένστασης, με την οποία διαπιστώνεται το απαράδεκτο της εν λόγω ένστασης, δεν έχει αυτοτελές περιεχόμενο σε σχέση με τη σιωπηρή απόφαση της 30ής Ιουλίου 2021.

48 Υπό τις συνθήκες αυτές, πρέπει να γίνει δεκτό ότι με την προσφυγή ζητείται η ακύρωση της σιωπηρής απόφασης της 30ής Ιουλίου 2021, με την οποία απορρίφθηκε η αίτηση του προσφεύγοντος για την καταβολή των εξόδων ετησίου ταξιδίου για ολόκληρο το έτος 2020 όσον αφορά τα συντηρούμενα τέκνα του.

Επί της ουσίας

49 Προς στήριξη του ακυρωτικού αιτήματός του, ο προσφεύγων προβάλλει δύο λόγους ακυρώσεως, οι οποίοι αφορούν:

– ο μεν πρώτος, παράβαση του άρθρου 8, παράγραφος 1, του παραρτήματος VII του ΚΥΚ και παραβίαση της αρχής της χρηστής διοίκησης·

– ο δε δεύτερος, παράβαση του καθήκοντος μέριμνας και του καθήκοντος επιμέλειας.

Επί του πρώτου λόγου ακυρώσεως, ο οποίος αφορά παράβαση του άρθρου 8, παράγραφος 1, του παραρτήματος VII του ΚΥΚ και παραβίαση της αρχής της χρηστής διοίκησης

50 Ο προσφεύγων προβάλλει ότι η ΕΥΕΔ υποστήριξε ότι τα δεδομένα που καταχωρίσθηκαν στο Sysper σχετικά με τα παιδιά του ήταν εσφαλμένα, ενώ τα δεδομένα αυτά έπρεπε να είχαν καταχωρισθεί ορθώς στο προφίλ του Sysper ήδη από το 2014. Ο προσφεύγων ζήτησε τη διόρθωση των δεδομένων του στο Sysper δύο έως τρεις μήνες πριν από την ημερομηνία κατά την οποία πραγματοποιήθηκε η διόρθωση αυτή, τον Νοέμβριο του 2020. Τούτο είχε ως συνέπεια να μην μπορέσει να λάβει τα έξοδα ετησίου ταξιδίου στο σύνολό τους, αλλά μόνο για δύο μήνες, αρχής γενομένης από τον Νοέμβριο του 2020. Όμως, η μερική αυτή καταβολή παραβλέπει το δικαίωμά του στην καταβολή των ως άνω εξόδων για ένα πλήρες ημερολογιακό έτος. Επιπλέον, η Υπηρεσία Ανθρώπινων Πόρων της ΕΥΕΔ έχει πλήρη επίγνωση των σφαλμάτων αυτών, τα οποία δεν εμπίπτουν στην ευθύνη του προσφεύγοντος και δεν θα έπρεπε να θίγουν τα συμφέροντά του. Δεν είναι αναγκαίο να εμφανίζονται τα τέκνα του προσφεύγοντος ως συντηρούμενα τέκνα προκειμένου να του καταβληθούν τα έξοδα ετησίου ταξιδίου για αυτά.

51 Ο προσφεύγων προσθέτει ότι το γεγονός ότι δεν είχε υποβάλει την αίτησή του πριν από τις 2 Μαΐου 2020 δεν μπορεί να έχει ως αποτέλεσμα την απώλεια του δικαιώματός του στην καταβολή των εξόδων ετήσιου ταξιδίου για τα συντηρούμενα τέκνα του. Συγκεκριμένα, το υπηρεσιακό σημείωμα της 9ης Μαρτίου 2020 αναφέρει, στην υποσημείωση 6, ότι, «στην περίπτωση παιδιών των οποίων και οι δύο γονείς εργάζονται για τα ευρωπαϊκά θεσμικά όργανα, έκαστος των γονέων δύναται να ζητήσει την καταβολή των εξόδων ετησίου ταξιδίου για τα τέκνα βάσει του τόπου καταγωγής του άλλου γονέα», χωρίς να προσδιορίζεται συγκεκριμένη προθεσμία. Η υποσημείωση 9 του ίδιου εγγράφου αναφέρει ότι η προθεσμία λήγει, «σε περίπτωση ανάληψης υπηρεσίας», «ένα έτος μετά το πέρας της περιόδου δοκιμασίας» και, «σε περίπτωση κινητικότητας ή ανάληψης υπηρεσίας χωρίς περίοδο δοκιμασίας», μετά από «ένα έτος», πληροφορία η οποία είναι παραπλανητική. Ο προσφεύγων προβάλλει ότι βασίμως μπορούσε να στηριχθεί στην πληροφορία αυτή, η οποία του είχε γνωστοποιηθεί προσωπικώς, και

όχι σε μια πληροφορία διαθέσιμη στο εσωτερικό δίκτυο της υπηρεσίας του, το οποίο δεν γνώριζε καν. Στο πλαίσιο της χρηστής διοίκησης, η ΕΥΕΔ όφειλε να επισημάνει την προθεσμία της 2ας Μαΐου στο υπηρεσιακό σημείωμα της 9ης Μαρτίου 2020.

52 Επιπλέον, κατά τον προσφεύγοντα, η ΕΥΕΔ δεν μπορεί να επικαλεστεί την εκ μέρους του Κοινοβουλίου καταβολή των εξόδων ταξιδίου για το έτος 2020 προς τη σύζυγό του, διότι οι ενέργειες μιας αρμόδιας για τους διορισμούς αρχής δεν μπορούν να εξαρτώνται από τη συμπεριφορά μιας άλλης αρχής.

53 Ο προσφεύγων υποστηρίζει περαιτέρω, με τις απαντήσεις του στις ερωτήσεις του Γενικού Δικαστηρίου, ότι από τις πληροφορίες που υπέβαλε η ΕΥΕΔ προκύπτει ότι η ίδια είναι αρμόδια για τον καθορισμό των προϋποθέσεων καταβολής των εξόδων ετησίου ταξιδίου προς όφελος του προσωπικού της που είναι τοποθετημένο εκτός της Ένωσης. Δεν υφίσταται επίσημη απόφαση στην οποία να επαναλαμβάνονται από την ΕΥΕΔ οι όροι που καθόρισε το PMO για την εν λόγω πληρωμή.

54 Η ΕΥΕΔ αντικρούει τα επιχειρήματα του προσφεύγοντος και αντιτείνει ότι η προθεσμία που είχε οριστεί για τη μεταβολή του δικαιούχου της καταβολής των εξόδων ετησίου ταξιδίου για το τρέχον έτος, ήτοι η 2α Μαΐου, δεν τηρήθηκε από τον προσφεύγοντα και ότι τα έξοδα ετησίου ταξιδίου είχαν ήδη καταβληθεί στη σύζυγό του. Επιπλέον, η καταβολή των εξόδων ταξιδίου στον προσφεύγοντα για δύο μήνες αποτελεί διοικητικό σφάλμα το οποίο λειτούργησε υπέρ του. Συγκεκριμένα, δεν είναι δυνατόν να καταβληθούν σε υπάλληλο τα έξοδα ετησίου ταξιδίου για δύο μόνο μήνες.

55 Προκαταρκτικώς, διαπιστώνεται ότι, παρά την εκ μέρους του προσφεύγοντος προβολή, στον τίτλο του πρώτου λόγου ακυρώσεως, παράβασης του άρθρου 7, παράγραφος 1, του παραρτήματος VII του ΚΥΚ, ο προσφεύγων δεν προβάλλει επιχειρήματα σχετικά με την εν λόγω παράβαση.

56 Υπενθυμίζεται ότι, σύμφωνα με το άρθρο 8, παράγραφος 1, πρώτη περίοδος, του παραρτήματος VII του ΚΥΚ, «[ο] υπάλληλος που δικαιούται επίδομα αποδημίας ή εκπατρισμού δικαιούται, εντός των ορίων που καθορίζονται στην παράγραφο 2, κάθε ημερολογιακό έτος, κατ' αποκοπή αποζημίωση η οποία αντιστοιχεί στα έξοδα ταξιδίου από τον τόπο υπηρεσίας στον τόπο καταγωγής […], για τον ίδιο και, εάν δικαιούται επίδομα στέγης, για τον ή τη σύζυγό του και τα συντηρούμενα από αυτόν πρόσωπα κατά την έννοια του άρθρου 2». Το άρθρο 8, παράγραφος 1, δεύτερο εδάφιο, του ίδιου παραρτήματος ορίζει ότι, «[ό]ταν αμφότεροι οι σύζυγοι είναι υπάλληλοι της Ευρωπαϊκής Ένωσης, καθένας δικαιούται, για τον εαυτό του και για τα συντηρούμενα από αυτόν πρόσωπα, την κατ' αποκοπή πληρωμή των εξόδων ταξιδίου, σύμφωνα με τις ανωτέρω διατάξεις», ότι «για κάθε συντηρούμενο πρόσωπο γεννάται δικαίωμα μίας και μόνον πληρωμής» και ότι «[ό]σον αφορά τα συντηρούμενα τέκνα, η πληρωμή καθορίζεται σύμφωνα με την αίτηση του ή της συζύγου, βάσει του τόπου καταγωγής του ενός ή του άλλου συζύγου».

57 Κατά τη νομολογία, το άρθρο 8, παράγραφος 1, του παραρτήματος VII του ΚΥΚ έχει ως σκοπό να παράσχει στον υπάλληλο και στα συντηρούμενα από αυτόν πρόσωπα τη δυνατότητα μετάβασης, τουλάχιστον μία φορά ετησίως, στον τόπο καταγωγής του υπαλλήλου, προκειμένου να διατηρούν τους οικογενειακούς, κοινωνικούς και πολιτιστικούς δεσμούς τους με τον τόπο αυτόν (βλ. απόφαση της 16ης Φεβρουαρίου 2005, Reggimenti κατά Κοινοβουλίου, T-354/03, EU:T:2005:54, σκέψη 68 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία· απόφαση της 30ής Απριλίου 2019, Ardalic κ.λπ. κατά Συμβουλίου, T-523/16 και T-542/16, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2019:272, σκέψη 104).

Εντούτοις, στο πλαίσιο της εξουσίας εκτίμησης που διαθέτει, ο νομοθέτης αποφάσισε ότι στα μέλη της δημόσιας διοίκησης της Ένωσης πρέπει να επιστρέφονται τα έξοδα ετησίου ταξιδίου στα οποία υποβλήθηκαν κατά την ετήσια άδειά τους, ενώ κανένας υπέρτερος κανόνας του δικαίου της Ένωσης ή του διεθνούς δικαίου δεν τον υποχρέωνε να αναγνωρίσει τέτοια δικαιώματα στους υπαλλήλους και στα μέλη της οικογένειάς τους. Επομένως, διαθέτει κατά μείζονα λόγο ευρεία εξουσία εκτίμησης κατά τον καθορισμό των προϋποθέσεων και των λεπτομερών όρων επιστροφής των εξόδων αυτών (βλ. απόφαση της 30ής Απριλίου 2019, Ardalic κ.λπ. κατά Συμβουλίου, T-523/16 και T-542/16, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2019:272, σκέψη 48 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

58 Κατά το άρθρο 8, παράγραφος 2, του παραρτήματος VII του ΚΥΚ, τα έξοδα ετησίου ταξιδίου καταβάλλονται κατ' αποκοπήν και βάσει αποζημίωσης που υπολογίζεται ανά χιλιόμετρο της γεωγραφικής απόστασης μεταξύ του τόπου υπηρεσίας και του τόπου καταγωγής του υπαλλήλου.

59 Κατόπιν διαβούλευσης με την επιτροπή κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης και την επιτροπή προσωπικού, η Επιτροπή εξέδωσε την απόφαση της 16ης Δεκεμβρίου 2013, σχετικά με τις γενικές διατάξεις εφαρμογής του άρθρου 8 του παραρτήματος VII του κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης (στο εξής: ΓΔΕ), η οποία εφαρμόζεται στην ΕΥΕΔ δυνάμει της απόφασης του Ύπατου Εκπροσώπου της Ένωσης για Θέματα Εξωτερικής Πολιτικής και Πολιτικής Ασφαλείας, της 3ης Φεβρουαρίου 2014, για την τροποποίηση του παραρτήματος Ι της απόφασης του Ύπατου Εκπροσώπου, της 22ας Νοεμβρίου 2011, σχετικά με τις γενικές διατάξει εφαρμογής του ΚΥΚ και του ΚΛΠ.

60 Το άρθρο 1, πρώτο εδάφιο, των ΓΔΕ προβλέπει ότι στον υπάλληλο που αναλαμβάνει καθήκοντα κατά τη διάρκεια ενός ημερολογιακού έτους και ο οποίος συμπληρώνει κατά τη διάρκεια του έτους αυτού τουλάχιστον εννέα μήνες υπηρεσίας καταβάλλεται το σύνολο των εξόδων ετησίου ταξιδίου του άρθρου 8 του παραρτήματος VII του ΚΥΚ, πρόκειται δε για κατ' αποκοπήν ποσό. Μόνον εάν πραγματοποιήσει, κατά τη διάρκεια του έτους αυτού, λιγότερους από εννέα μήνες υπηρεσίας, δικαιούται ο υπάλληλος μέρος της εν λόγω πληρωμής, υπολογιζόμενο σε δωδέκατα κατ' αναλογία προς τον αριθμό των μηνών υπηρεσίας.

61 Το άρθρο 7 των ΓΔΕ ορίζει ότι οι καταβολές που προβλέπονται στο άρθρο 8 του παραρτήματος VII του ΚΥΚ πραγματοποιούνται, κάθε χρόνο, το αργότερο τον Ιούλιο, βάσει των οικογενειακών περιστάσεων κάθε υπαλλήλου.

62 Βάσει της συμφωνίας επιπέδου υπηρεσιών που συνήφθη μεταξύ του PMO και της ΕΥΕΔ, η οποία εγκρίθηκε στις 5 Ιανουαρίου 2011, η καταβολή των μισθών του προσωπικού της ΕΥΕΔ πραγματοποιείται από το PMO. Επιπλέον, η ΕΥΕΔ ανέθεσε τη διαχείριση της καταβολής των εξόδων ετησίου ταξιδίου στο PMO για το προσωπικό της ΕΥΕΔ που είναι τοποθετημένο εντός της Ένωσης. Δυνάμει του άρθρου 16, παράγραφος 1, της συμφωνίας αυτής, το PMO καθόρισε τους όρους υπό τους οποίους τα έξοδα ετησίου ταξιδίου καταβάλλονται σε νέο δικαιούχο για το προσωπικό που είναι τοποθετημένο στην Ένωση, συμπεριλαμβανομένης στους όρους αυτούς της προθεσμίας της 2ας Μαΐου. Πράγματι, στη σελίδα του εσωτερικού δικτύου που προσκομίζει ο προσφεύγων διευκρινίζεται ότι η καταβολή πραγματοποιείται στον γονέα που λαμβάνει το επίδομα όταν αμφότεροι οι γονείς εργάζονται για τα όργανα της Ένωσης και ότι τα έξοδα ετησίου ταξιδίου καταβάλλονται βάσει του τόπου καταγωγής του ενός εκ των γονέων, κατόπιν επίσημης αίτησης υπογεγραμμένης και από τους δύο γονείς. Διευκρινίζεται επίσης στην ίδια σελίδα του εσωτερικού δικτύου ότι η εν λόγω αίτηση δεν μπορεί να έχει αναδρομική ισχύ, ότι η καταβολή πραγματοποιείται με τον μισθό του Ιουνίου και ότι, κατά συνέπεια, οι αιτήσεις που υποβλήθηκαν μετά τις 2 Μαΐου δεν θα εξετάζονται για το τρέχον έτος.

63 Απαντώντας σε γραπτή ερώτηση του Γενικού Δικαστηρίου, η ΕΥΕΔ, αρχή αρμόδια για τη διαχείριση των εξόδων ετησίου ταξιδίου για το προσωπικό που είναι τοποθετημένο εκτός της Ένωσης, διευκρίνισε ότι είχε αποφασίσει να ευθυγραμμιστεί με τους κανόνες του ΡΜΟ, για λόγους ίσης μεταχείρισης και για να καταστεί δυνατή η ομαλή και συνεκτική αντιμετώπιση της καταχώρισης των διαφόρων ατομικών δικαιωμάτων. Ειδικότερα, ο σχετικός με την προθεσμία της 2ας Μαΐου κανόνας που διατυπώνεται σε σελίδα του εσωτερικού δικτύου δεν διακρίνει μεταξύ του προσωπικού που υπηρετεί εντός και του προσωπικού που υπηρετεί εκτός της Ένωσης.

64 Το προσωπικό έχει πρόσβαση στον κανόνα αυτό μέσω του εσωτερικού δικτύου. Αποτυπώνει τη σιωπηρή απόφαση της ΕΥΕΔ να ευθυγραμμίσει το καθεστώς που ισχύει για τις δύο κατηγορίες προσωπικού, δηλαδή του προσωπικού που είναι τοποθετημένο εντός και του προσωπικού που είναι τοποθετημένο εκτός της Ένωσης. Επομένως, συνιστά εσωτερική κατευθυντήρια γραμμή που αποσκοπεί στο να εξασφαλίσει στους ενδιαφερομένους υπαλλήλους πανομοιότυπη μεταχείριση όσον αφορά την καταβολή των εξόδων ετησίου ταξιδίου. Πράγματι, κατά πάγια νομολογία, η απόφαση θεσμικού οργάνου, η οποία κοινοποιείται στο σύνολο του προσωπικού και διευκρινίζει τη διαδικασία που εφαρμόζεται στο πλαίσιο της άσκησης της εξουσίας εκτίμησης που διαθέτει, αποτελεί εσωτερική οδηγία η οποία πρέπει, ως τέτοια, να θεωρείται κανόνας συμπεριφοράς τον οποίο επιβάλλει η ίδια η Διοίκηση στον εαυτό της και από τον οποίο δεν μπορεί να παρεκκλίνει χωρίς να διευκρινίσει τους λόγους που την οδήγησαν σε αυτό, ειδάλλως παραβιάζεται η αρχή της ίσης μεταχείρισης (βλ., κατ' αναλογίαν, αποφάσεις της 9ης Ιουλίου 2003, Ευθυμίου κατά Επιτροπής, T-22/01, EU:T:2003:197, σκέψη 54, και της 14ης Δεκεμβρίου 2022, SU κατά ΕΑΑΕΣ, T-296/21, EU:T:2022:808, σκέψη 51 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

65 Επομένως, προκειμένου να διαχειριστεί την καταβολή των εξόδων ετησίου ταξιδίου για τα συντηρούμενα τέκνα εντός της προθεσμίας του άρθρου 7 των ΓΔΕ, το ΡΜΟ νομίμως όρισε τη 2α Μαΐου κάθε έτους ως καταληκτική προθεσμία για την υποβολή της αίτησης του άρθρου 8, παράγραφος 1, του παραρτήματος VII του ΚΥΚ, το οποίο καθορίζει ποιος από τους τόπους καταγωγής των γονέων θα λαμβάνεται υπόψη ως βάση για την καταβολή. Πράγματι, ο καθορισμός μιας τέτοιας προθεσμίας είναι εύλογος αλλά και αναγκαίος για τη διασφάλιση της διαχείρισης πολλών φακέλων από τη Διοίκηση και την καταβολή των εξόδων ετησίου ταξιδίου εντός της προθεσμίας που προβλέπουν οι ΓΔΕ.

66 Επιπλέον, λαμβανομένων υπόψη του κατ' αποκοπήν χαρακτήρα της καταβολής και της προθεσμίας που τάσσεται στις ΓΔΕ για την πραγματοποίησή της, το ΡΜΟ δεν υπερέβη την εξουσία εκτίμησης που διαθέτει όταν προέβλεψε ότι η αίτηση που προβλέπει το ως άνω άρθρο 8, παράγραφος 1, δεν μπορούσε να έχει αναδρομική ισχύ. Πράγματι, η τήρηση της προθεσμίας αυτής δεν αποτελεί προϋπόθεση για την καταβολή των εξόδων ετησίου ταξιδίου, η οποία αποτελεί δικαίωμα προβλεπόμενο από τον ΚΥΚ, και θα γίνει προς τον έναν ή τον άλλο γονέα, αλλά έχει μόνον ως σκοπό να μπορεί η Διοίκηση να διαθέτει εγκαίρως πληροφορίες σχετικά με τη γεωγραφική απόσταση βάσει της οποίας υπολογίζεται το ποσό της ως άνω καταβολής.

67 Εν προκειμένω, από τα στοιχεία της δικογραφίας προκύπτει ότι τα έξοδα ετησίου ταξιδίου καταβάλλονταν στη σύζυγο του προσφεύγοντος βάσει της απόστασης μεταξύ Βρυξελλών και Μαδρίτης. Ο προσφεύγων, ο οποίος ανέλαβε υπηρεσία στην ΕΥΕΔ στις 16 Φεβρουαρίου 2020, διέθετε επαρκή προθεσμία για να υποβάλει, μαζί με τη σύζυγό του, την αίτηση που προβλέπεται στο άρθρο 8, παράγραφος 1, του παραρτήματος VII του ΚΥΚ, πριν από τις 2 Μαΐου 2020.

68 Εξάλλου, ο προσφεύγων δεν μπορεί βασίμως να ισχυριστεί ότι αγνοούσε ότι, προκειμένου τα έξοδα ετησίου ταξιδίου για τα συντηρούμενα από αυτόν τέκνα να υπολογιστούν βάσει του τόπου υπηρεσίας του, η σύζυγός του και ο ίδιος έπρεπε να υποβάλουν κοινή αίτηση προς τούτο. Αφενός,

η αίτηση αυτή προβλέπεται από τον ΚΥΚ και, όπως πράγματι προκύπτει από τη νομολογία, οι υπάλληλοι οφείλουν να γνωρίζουν τον ΚΥΚ (πρβλ. απόφαση της 19ης Μαΐου 1999, Connolly κατά Επιτροπής, T-34/96 και T-163/96, EU:T:1999:102, σκέψη 168 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία). Αφετέρου, η δυνατότητα υποβολής τέτοιας αίτησης, η οποία έπρεπε να είναι κοινή και για τους δύο γονείς, γνωστοποιήθηκε ρητώς και προσωπικώς στον προσφεύγοντα με το υπηρεσιακό σημείωμα της 9ης Μαρτίου 2020 που απευθυνόταν στον ίδιο.

69 Όσον αφορά την προθεσμία εντός της οποίας πρέπει να υποβληθεί η αίτηση αυτή, ο προσφεύγων υποστηρίζει ότι είχε οδηγηθεί στο συμπέρασμα ότι η προθεσμία για την υποβολή της εν λόγω αίτησης ήταν ενιαύσια λόγω της υποσημείωσης 9 του υπηρεσιακού σημειώματος της 9ης Μαρτίου 2020, στην οποία αναφερόταν ότι η προθεσμία θα έληγε, «σε περίπτωση ανάληψης υπηρεσίας», «ένα έτος μετά το πέρας της περιόδου δοκιμασίας» και, «σε περίπτωση κινητικότητας ή ανάληψης υπηρεσίας χωρίς περίοδο δοκιμασίας», μετά από «ένα έτος».

70 Το επιχείρημα αυτό δεν μπορεί να γίνει δεκτό. Πράγματι, από την απλή ανάγνωση του υπηρεσιακού σημειώματος της 9ης Μαρτίου 2020 προκύπτει σαφώς ότι η υποσημείωση 9 αφορά τα δικαιώματα που αφορούν μετακόμιση κατόπιν ανάληψης υπηρεσίας ή κινητικότητας, και όχι τα έξοδα ετησίου ταξιδίου, τα οποία αφορά η υποσημείωση 6.

71 Ο προσφεύγων δεν μπορεί επίσης βασίμως να ισχυριστεί ότι αγνοούσε την προθεσμία του άρθρου 8, παράγραφος 1, του παραρτήματος VII του ΚΥΚ για την υποβολή της κοινής αίτησης και ότι θεωρούσε ότι υπέβαλε εγκαίρως την εν λόγω αίτηση.

72 Πρώτον, στις πληροφορίες σχετικά με την εν λόγω προθεσμία έχει πρόσβαση το προσωπικό της ΕΥΕΔ στο μέτρο που περιέχονται στη σελίδα του εσωτερικού δικτύου την οποία προσκόμισε ο προσφεύγων, τούτο δε αρκεί για να διαπιστωθεί ότι οι εν ενεργεία υπάλληλοι που έχουν πρόσβαση στο δίκτυο αυτό δύνανται να λάβουν γνώση των ως άνω πληροφοριών (πρβλ., κατ' αναλογίαν, απόφαση της 13ης Μαρτίου 2013, Inglewood κ.λπ. κατά Κοινοβουλίου, T-229/11 και T-276/11, EU:T:2013:127, σκέψεις 33 και 34). Δεύτερον, λαμβανομένου υπόψη του άρθρου 7 των ΓΔΕ, το οποίο προβλέπει ότι τα έξοδα ετησίου ταξιδίου επιστρέφονται το αργότερο τον Ιούλιο, μπορεί να συναχθεί το συμπέρασμα ότι η αίτηση για την εν λόγω καταβολή πρέπει να υποβληθεί εγκαίρως πριν από τη λήξη της ως άνω προθεσμίας, προκειμένου να μπορέσει η Διοίκηση να τη διεκπεραιώσει. Τρίτον, ο προσφεύγων δηλώνει ότι καταχωρίσθηκε για πρώτη φορά ως εργαζόμενος για την Ένωση το 2014, γεγονός που σημαίνει ότι είχε την ευκαιρία να εξοικειωθεί με τις διαδικασίες πληρωμής, ενώ η ανάληψη των καθηκόντων του στην ΕΥΕΔ πραγματοποιήθηκε τον Φεβρουάριο του 2020 και, ως εκ τούτου, διέθετε αρκετό χρόνο, ως επιμελής υπάλληλος, για να ενημερωθεί και να υποβάλει, μαζί με τη σύζυγό του, την αίτηση που προβλέπεται στο άρθρο 8, παράγραφος 1, του παραρτήματος VII του ΚΥΚ, πριν από τις 2 Μαΐου 2020.

73 Επομένως, λαμβανομένου υπόψη του γεγονότος ότι η κοινή αίτηση του προσφεύγοντος και της συζύγου του υποβλήθηκε οριστικώς μόλις στις 29 Ιουνίου 2020, η ΕΥΕΔ δεν παρέβη το άρθρο 8, παράγραφος 1, του παραρτήματος VII, του ΚΥΚ, όταν δεν κατέβαλε στο ακέραιο τα έξοδα ετησίου ταξιδίου για τα συντηρούμενα τέκνα του προσφεύγοντος βάσει της απόστασης μεταξύ Μαδρίτης και Ουάσινγκτον.

74 Το συμπέρασμα αυτό δεν αναιρείται από τα επιχειρήματα του προσφεύγοντος σχετικά με τα σφάλματα στον λογαριασμό του στο Sysper και την προβαλλόμενη παραβίαση της αρχής της χρηστής διοίκησης.

75 Πράγματι, όπως προκύπτει από το σύνολο της δικογραφίας, τα προβαλλόμενα σφάλματα στο Sysper καθώς και η έλλειψη σαφούς απάντησης εκ μέρους της ΕΥΕΔ όσον αφορά τα δικαιώματα του προσφεύγοντος δεν είχαν αντίκτυπο στην άρνηση καταβολής του συνόλου των εξόδων ταξιδίου για τα τέκνα του ζεύγους βάσει της απόστασης μεταξύ Ουάσινγκτον και Μαδρίτης. Η εν λόγω άρνηση είναι συνέπεια του γεγονότος ότι ο προσφεύγων υπέβαλε εκπρόθεσμα την κοινή αίτηση που προβλέπει το άρθρο 8, παράγραφος 1, του παραρτήματος VII του ΚΥΚ, όπως υπογράμμισε και το PMO, το οποίο διαχειρίζεται τις πληρωμές για λογαριασμό της ΕΥΕΔ, με το μήνυμα ηλεκτρονικού ταχυδρομείου της 29ης Ιουνίου 2020, και όπως υπενθύμισε η ΕΥΕΔ με την απόφαση περί απόρριψης της διοικητικής ένστασης της 14ης Απριλίου 2022. Ακριβώς λόγω της καθυστέρησης αυτής στην υποβολή της κοινής αίτησης καταβλήθηκαν στη σύζυγο του προσφεύγοντος, βάσει της απόστασης μεταξύ Βρυξελλών και Μαδρίτης, και όχι στον προσφεύγοντα, τα έξοδα ετησίου ταξιδίου για τα συντηρούμενα τέκνα του ζεύγους.

76 Επομένως, ο πρώτος λόγος ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί στο σύνολό του.

Επί του δευτέρου λόγου ακυρώσεως, ο οποίος αφορά παράβαση του καθήκοντος μέριμνας και του καθήκοντος επιμέλειας

77 Ο προσφεύγων υποστηρίζει ότι η ΕΥΕΔ δεν τήρησε το καθήκον μέριμνας και το καθήκον επιμέλειας, διότι δεν έλαβε υπόψη ούτε το συμφέρον του, ούτε το ιδιαίτερο πλαίσιο της πανδημίας COVID-19, ούτε το ότι η αιτία του προβλήματος ήταν τα διοικητικά σφάλματα στα οποία υπέπεσε η Διοίκηση.

78 Κατά πάγια νομολογία, το καθήκον μέριμνας που υπέχει η Διοίκηση έναντι των υπαλλήλων της απηχεί την ισορροπία αμοιβαίων δικαιωμάτων και υποχρεώσεων που δημιούργησε ο ΚΥΚ στο πλαίσιο των σχέσεων μεταξύ της δημόσιας αρχής και του προσωπικού της δημόσιας υπηρεσίας. Το καθήκον αυτό και η αρχή της χρηστής διοίκησης συνεπάγονται μεταξύ άλλων ότι η αρμόδια αρχή, όταν αποφαίνεται ως προς την κατάσταση υπαλλήλου, λαμβάνει υπόψη το σύνολο των στοιχείων που μπορούν να καθορίσουν την απόφασή της και ότι, κατ' αυτόν τον τρόπο, λαμβάνει υπόψη όχι μόνον το συμφέρον της υπηρεσίας αλλά και το συμφέρον του οικείου υπαλλήλου (βλ. απόφαση της 25ης Ιουνίου 2003, Pyres κατά Επιτροπής, T-72/01, EU:T:2003:176, σκέψη 77 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

79 Όμως, κατ' αρχάς, ο προσφεύγων δεν επικαλείται πώς ακριβώς η Διοίκηση παρέλειψε να σταθμίσει τα συμφέροντά του με το συμφέρον της υπηρεσίας όταν απλώς εφάρμοσε στην περίπτωσή του την προθεσμία για την υποβολή της κοινής αίτησης που προβλέπει το άρθρο 8, παράγραφος 1, του παραρτήματος VII του ΚΥΚ.

80 Εν συνεχεία, ο προσφεύγων δεν εξηγεί τους λόγους για τους οποίους η υγεία του θίγεται κατά την έννοια της νομολογίας που παρατίθεται στη σκέψη 78 ανωτέρω. Η γενική αναφορά στην πανδημία COVID-19, η οποία είχε ως συνέπεια να εργαστεί υπό καθεστώς τηλεργασίας και να επιστρέψει στις Βρυξέλλες, δεν αρκεί εν προκειμένω.

81 Τέλος, όπως μνημονεύθηκε στη σκέψη 75 ανωτέρω, τα σφάλματα στα οποία φέρεται ότι υπέπεσε η Διοίκηση όσον αφορά τη διαχείριση του φακέλου του δεν έχουν αντίκτυπο στο ότι τα έξοδα ετησίου ταξιδίου για τα τέκνα του ζεύγους καταβλήθηκαν στη σύζυγο του προσφεύγοντος και όχι στον ίδιο, γεγονός που οφείλεται στην καθυστέρηση υποβολής της κοινής αίτησης του άρθρου 8, παράγραφος 1, του παραρτήματος VII του ΚΥΚ. Συνεπώς, ούτε η περίπτωση αυτή δύναται να συνιστά παράβαση του καθήκοντος επιμέλειας και του καθήκοντος μέριμνας.

82 Επομένως, τα επιχειρήματα του προσφεύγοντος δεν μπορούν να ευδοκιμήσουν και ο δεύτερος λόγος ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί.

83 Ως εκ τούτου, η προσφυγή πρέπει να απορριφθεί στο σύνολό της.

Επί των δικαστικών εξόδων

84 Κατά το άρθρο 135, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας του Γενικού Δικαστηρίου, το Γενικό Δικαστήριο μπορεί να καταδικάσει ακόμη και τον νικήσαντα διάδικο σε μέρος ή στο σύνολο των δικαστικών εξόδων, αν τούτο δικαιολογείται από τη στάση του, ακόμη και πριν από την κίνηση της δίκης.

85 Εν προκειμένω, από τα στοιχεία της δικογραφίας προκύπτει ότι ο προσφεύγων δεν μπόρεσε να λάβει, παρά τις πολλαπλές αιτήσεις του, σαφή και πλήρη απάντηση εκ μέρους της αρμόδιας αρχής, ήτοι της ΕΥΕΔ, σχετικά με την ουσία του αιτήματός του περί καταβολής των εξόδων ετησίου ταξιδίου για το σύνολο του έτους 2020 όσον αφορά τα τέκνα του. Πράγματι, ακόμη και στην απόφασή της περί απόρριψης της διοικητικής ένστασης, η ΕΥΕΔ απλώς απέρριψε την εν λόγω ένσταση ως απαράδεκτη. Το γεγονός ότι η ΕΥΕΔ εσφαλμένως έκρινε ότι η διοικητική ένσταση του προσφεύγοντος ήταν εκπρόθεσμη ευνόησε, τουλάχιστον εν μέρει, τη γένεση της διαφοράς (πρβλ. απόφαση της 23ης Απριλίου 2018, CRM κατά Επιτροπής, T-43/15, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2018:208, σκέψεις 105 έως 108).

86 Ως εκ τούτου, το Γενικό Δικαστήριο εκτιμά ότι οι περιστάσεις της υπό κρίση υποθέσεως δικαιολογούν την καταδίκη της ΕΥΕΔ στα δικαστικά της έξοδα και στο ήμισυ των εξόδων του προσφεύγοντος. Ο προσφεύγων φέρει το ήμισυ των δικαστικών του εξόδων.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (τέταρτο τμήμα)

αποφασίζει:

1) Απορρίπτει την προσφυγή.

2) Η Ευρωπαϊκή Υπηρεσία Εξωτερικής Δράσης (ΕΥΕΔ) φέρει τα δικαστικά της έξοδα και το ήμισυ των δικαστικών εξόδων του PW.

3) Ο PW φέρει το ήμισυ των δικαστικών του εξόδων.

da Silva Passos Gervasoni Pynnä

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 2 Οκτωβρίου 2024.

(υπογραφές)